

„...a *Hitel*t szeretném dicsérni”¹

Sokakkal ellentétben nekem az a meggyőződésem, hogy irodalmi folyóirataink szerkesztői szobáiban tehetséges szerkesztők, sőt esetenként jó írók ülnek. Sorolhatnám ábécésorrendben ezeket a folyóiratokat az *Alföldtől* a *Tiszatájig*, a *Kortártól* a *Holmiig* vagy akár a *Pannon Tükörtől*, a *Forrástól* a *Vigiliáig*. Nem azért mondom ezt, mert tőlem is szoktak kéziratot kérni, hanem azért, mert sokaktól kérnek jó kéziratokat, de valahogy igen keveset kapnak. Pedig ők igyekeznek. Mármost a szerkesztők. Kissé értetlenül nézem a végeredményt, néha arra gondolok, hogy talán a termelőkkel és a szállítókkal, vagyis az írókkal lehet baj, de ezek csak röpké gondolatok, én még sohasem mondtam rosszat íróársaimról, és továbbra sem szándékozom rosszat mondani, megteszik ezt mások, inkább dicsérni szeretném azokat, akik a szerkesztői székben vagy otthon a saját íróasztaluk mögött ülnek.

Hogy a tárgyra térjek, nem az imént felsorolt folyóiratokat, hanem a *Hitel* szeretném dicsérni. Megtehetem ezt elfogultság nélkül, mert ott hét-nyolc éve nem közöltem semmit, legfeljebb ígérgettem a legújabb remekműveimet, de azokat sem küldtem el, amiért nagyon szégyenlem magam, mert alapjában véve szavatartó ember vagyok. Egyszer régen egy színházi hangosító haláláról írtam, közben megpróbáltam politizálni, persze csak módjával és áttételesen, nem volt az rossz írás, a folyóirat elfogadta, meg én is vállaltam a mondandómat.

Az áttételes virágnyelvre ma már nincs szükség, a *Hitel* az egyenes beszédre is ráhangolt, ezt olvasom ki a legújabb számából, a májusi számból is, a legelején kicsit talán ezért emlegettem a jó szerkesztőket és a jó írókat.

Csoóri Sándor például a „Hétköznapi futamokban” igen egyenesen szól egy erdélyi élmény kapcsán, ezt régebben is megszoktuk tőle, ma meg elvárjuk, nemcsak tőle, hanem más íróktól is. Bertha Bulcsutól már csak múlt időben. Alig másfél éve még együtt irodunk [!] egy szűk irodában, ahol kapásból feldobott témára kellett tárcafelét írunk, ő azt is jól csinálta, mint azt a másikat, ki tudja hányadikat, amelyet most közöl a *Hitel* „Laboratórium, este tíz óra” címmel. Ká-

1 Az OSzK Kézirattárában, az író hagyatékában – Fond 583/21 jelzet alatt – kézírásos formában megtalálta és Gion Eszter szíves hozzájárulásával közreadja Kurcz Ádám István.

nyádi Sándor is hozzáértően műveli a verselést, mint ahogy Csiki László a regényírást, Szekér Endre az esszéírást, Vathy Zsuzsáról meg kiderül, hogy nemcsak írni tud, hanem beszélgetni is értelmes emberekkel izgalmas témákról, mondjuk az 56-os sortűzekekről. És ehhez még a legvégén Görömbei András is hozzáragasztja okos írását a kisebbségi létértelmezésekről. Mellesleg nem ez az egyetlen, a határokon túlra is kitekintő összegezés.

Nem sorolom tovább, mert kissé zavarban vagyok, talán nincs is igazam, amikor nagyon-nagyon burkoltan, de mégis elmarasztalóan szólok a magyar írókról. Egyik-másik folyóirat némelykor rám cáfolhat. Mint a *Hitel* májusi száma is.

(1997)

írás – színházi plakát (1984)